De Anul Nou - oaspeți la „Cutezătorii"

Actorul

Iurie Darie

Pe actorul Iurie Darie *îl poți întîlni, firește, pe scena Teatrului de Comedie din Capitală, unde joacă de obicei, îl poți vedea pe ecranele cinematografelor și îl poți întîlni, tot atît de bine, între... copii. Întotdeauna s-a simțit minunat în mijlocul lor, antrenîndu-i la joacă, cîntînd și desenînd pentru ei și împreună cu ei. De aceea i-am adresat și noi invitația să ne fie oaspete.*

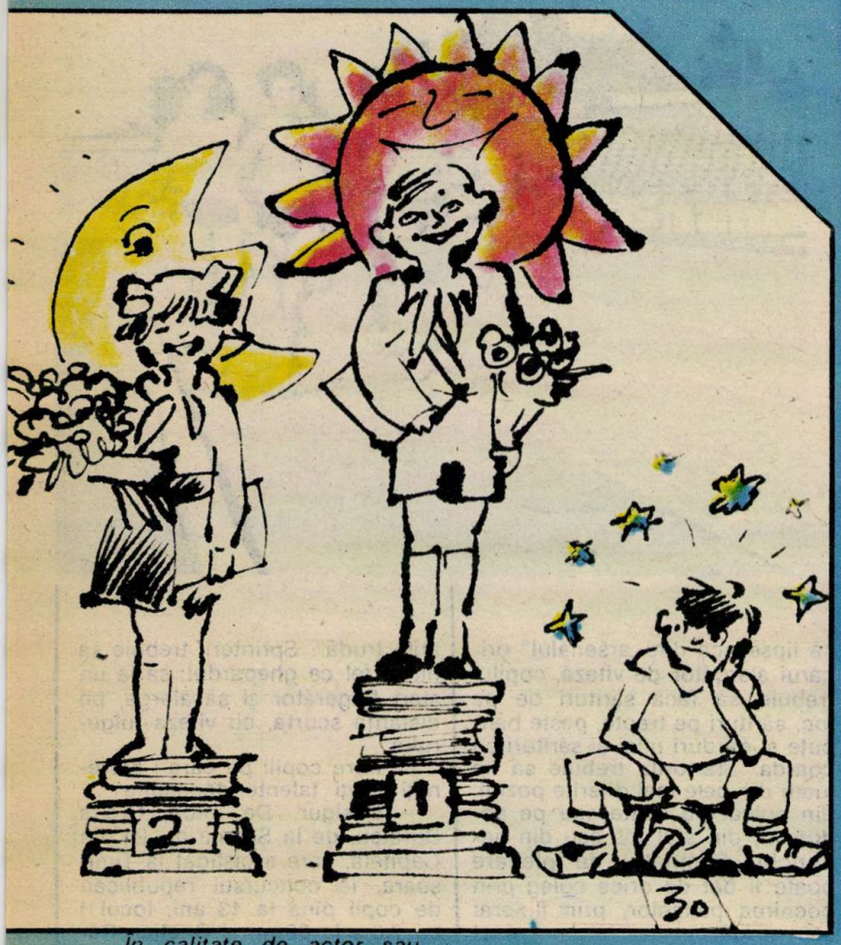

– În calitate de actor sau... desenator? ne-a întrebat zîmbind prietenos.

– În amîndouă!

– Să începem cu desenul...

La iuțeală și-a găsit culorile, a improvizat o masă și a început să deseneze ca și cum s-ar fi jucat.

– Năzdrăvanul ăsta, după nenumărate meciuri de fotbal, a „reușit" să „ajungă", la învățătură, pe locul trei...zeci! Se vede cît este de nemulțumit de sine?

– Bineînțeles, l-am asigurat. Spuneți-ne, încă din timpul școlii v-a fost remarcat talentul la desen?

– Da, profesorul meu de desen nici nu concepea să nu merg la Liceul de arte plastice, pe cînd cel de limba română susținea că sînt potrivit pentru teatru. Îi plăcea că citeam frumos, recitam expresiv, iar la serbări eram nelipsit.

– ...A învins teatrul!

– Într-un fel, da. Sînt actor. Dar n-am părăsit nici cealaltă pasiune. Am ilustrat cărți, am publicat în reviste, continui să desenez. Intenționez ca o parte dintre ele să le prezint și într-o expoziție.

– Și totuși cine v-a determinat să alegeți cariera artistică?

– Tata, foarte bun învățător la o școală într-un sat de munte, insista să urmez aceeași carieră, adică să devin și eu dascăl. Nici acum nu sînt sigur dacă lucrul acesta nu mi-ar fi dat mari satisfacții. Dar n-am regretat niciodată că am devenit actor. Singur am ales. Am simțit că acesta era drumul meu.

– Și care a fost primul rol mai important?

– Un student, în timpul ilegalității, în filmul „Nepoții gornistului".

– Deci în film.

– Da, trebuie să recunosc, îmi place mai mult să joc în filme decît pe scenă. Am sentimentul că mă pot mișca mai liber, posibilitățile de exprimare sînt infinit mai mari. Îmi aduc aminte cu plăcere de filmele „Nepoții gornistului", „Pe răspunderea mea", „Alarmă în munți", „Băieții noștri", „Alo, ați greșit numărul!" în care am avut roluri principale.

– Care public vi se pare mai exigent?

– Tineri și... copiii! Să nu credeți că spun lucrul acesta din politețe, pentru că sînt oaspete la „Cutezătorii". Întotdeauna am emoții și griji mai mari cînd în sală există un astfel de auditoriu. Atunci nu se aplaudă „din politețe". Dacă spectacolul nu mulțumește, se instalează o atitudine atît de vădit plictisită, încît este imposibil să nu se simtă lucrul acesta pînă și pe scena.

– Vă pregătiți pentru vreun rol care credeți că va fi „gustat" și de tinerii spectatori?

– În afară de programul distractiv, pregătit de Televiziune pentru Anul Nou, în care voi fi alături de mulți alți colegi artiști, am fost solicitat de către regizorul Virgil Calotescu să interpretez un rol important într-un pasionant serial T.V., în paisprezece episoade, legat de evenimentele de la 23 August 1944. Sînt sigur că o să capteze nu numai interesul publicului matur, dar și al tinerilor și copiilor, întotdeauna atît de pasionați de istorie.

– Așteptînd să vă revedem, cu plăcere, pe micul ecran, vă dorim, pentru anul care vine, mult succes și multe aplauze!

ELENA MĂNESCU

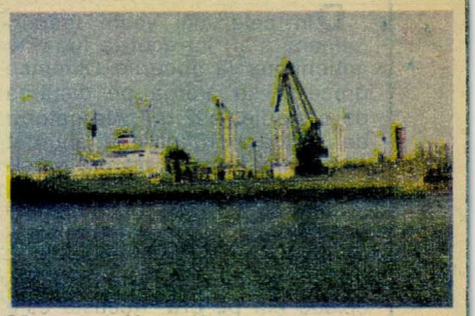

Vom sărbători Anul Nou cu gîndul la voi

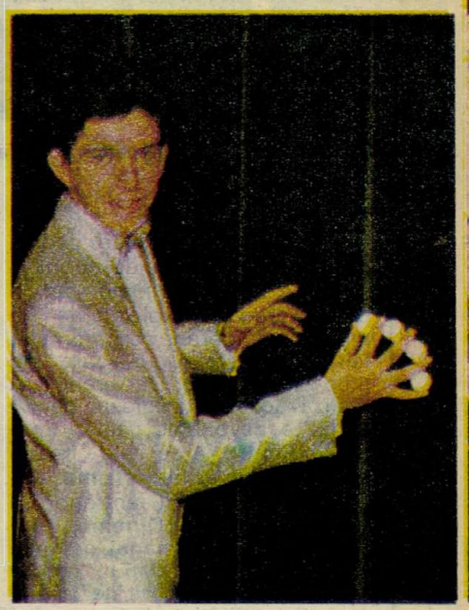

Prestidigitatorul

Leonard

„Stelele circului" sînt în arenă. Prezentatorul celui mai nou spectacol al Circului de Stat, Radu Neag, se oferă să-și conducă spectatorii prin lumea minunată a circului. O adevărată cavalcadă a animalelor sălbatice, o dresură de lei prezentată de curajoasa Elena

De Anul Nou - oaspeți la „Cutezătorii"

De la bordul navelor românești aflate în largul mărilor și oceanelor lumii pornesc, acum, în prag de An Nou, nenumărate radiograme care aduc patriei dragi, familiilor, prietenilor salutul curajoșilor marinari. În același timp, de aici, din țară, înspre ei se îndreaptă telegrame de felicitare, de salut, de urări de sănătate. Autorii acestora sînt, nu de puține ori, pionieri, fii de marinari! De la Constanța, membrii subredacției de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, mereu în actualitate, ne-au transmis chiar și imagini ce surprind astfel de momente încărcate de emoție: primirea și transmiterea mesajelor. Iată, între membrii echipajului de pe cargoul **„Tușnad"**, aflat pe întinsul apelor Mediteranei, se află și tatăl pionierului **Florin Ciorașu,** din clasa a V-a C de la Școala nr. 11, mecanic șef pe această navă. Florin i-a transmis următoarea radiogramă:

„Dragă tată, îți urăm cu toții acum, cu prilejul Anului Nou, «La mulți ani!»" Noi sîntem sănătoși și te așteptăm cu drag să te întorci acasă după terminarea misiunii. Vreau să-ți mai spun ceva: am terminat trimestrul întîi cu note foarte bune". Florin

•

Pe traulerul **„Rarău",** ce înainta spre țărmurile continentului african, printre celelalte radiograme recepționate la bord s-a aflat și cea a lui **Narcis Popescu** din clasa a VII-a de la Școala nr. 32. Aceleași gînduri bune primite din țară, străbătînd mii și mii de kilometri, pentru a-i însenina tatălui momentul deosebit, al întîmpinării Noului An.

•

Iată și un mesaj recepționat de familia **Munteanu,** în care unul dintre membrii săi este **Adrian,** pionier în clasa a VII-a la Școala nr. 8, Constanța.

„Ne îndreptăm spre casă! Sîntem cu toții sănătoși și mulțumiți de îndeplinirea în cele mai bune condiții a misiunii avute. Vom sărbători Anul Nou cu gîndul la voi, la țară". „La mulți ani!"

Vasile Munteanu, timonier-șef, cargoul Grozăvești

Tipa, numere acrobatice de mare virtuozitate, comedie, muzică, voie bună. Cu răsuflarea tăiată este așteptat și iluzionistul, prestidigitatorul! El face să apară sau să dispară fel de fel de lucruri, transformă apa în nisip sau invers, scoate din pălăria goală iepuri, puișori, panglici nesfîrșite și cîte și mai cîte.

– Cum sînt posibile toate acestea? îl întrebăm pe prestidigitatorul Leonard, un tînăr care de-abia a împlinit 20 de ani, fost elev al cunoscutului Iosefini.

– Unele printr-un antrenament îndelungat al mîinilor, folosind ingenios degetele, podul palmei. Într-un cuvînt, prin agilitatea căpătată. Altele, prin așa-numitele „trucuri", un fel de păcăleli vesele.

– Ne puteți dezvălui astfel de trucuri, prin care și cititorii noștri și-ar putea distra prietenii?

– Desigur, cu multă plăcere. Iată o primă scamatorie pe care s-o intitulăm... **„Paharul fermecat".** Recuzita de care avem nevoie se compune dintr-o **cutie** oarecare, de carton, plastic sau chiar de lemn, pe care o împodobim, pe pereții exteriori, astfel încît să facă o impresie mai deosebită; **un pahar de sticlă, un alt pahar confecționat** de noi, identic cu cel de sticlă, numai că trebuie să fie foarte puțin mai mic și dintr-un carton subțire, pentru a intra ușor în cel de sticlă; o **eșarfă colorată,** ușoară; **confeti** și... **bomboane!**

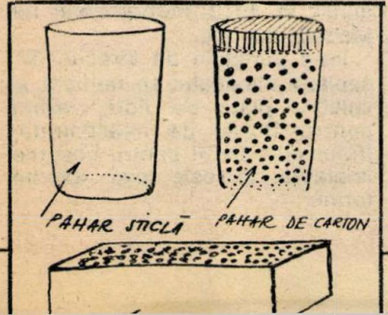

Cum se realizează mica, dar plăcuta noastră scamatorie? Iată, în schiță vă prezint confecționarea paharului de carton care, de altfel, deține tot secretul. Deci, după cum puteți vedea, partea de jos este fără fund, iar cea de sus, închisă. Înăuntru sînt bomboane. Pe pereții exteriori și deasupra lipim din belșug confeti. Apoi ascundem paharul în cutia „magică", plină și ea cu confeti asemănătoare. Arătăm publicului nostru paharul gol, apoi îl afundăm în cutia cu confeti și introducem ușor paharul fals în cel de sticlă. Cînd vom prezenta din nou paharul, el va părea plin cu confeti. Îl acoperim cu eșarfa, facem cîteva „pase magice", apoi, ușor, apucăm și tragem de margini paharul fals strîngîndu-l în palmă, împreună cu eșarfa. În acest moment, paharul adevărat a rămas plin cu bomboane (care provin din paharul fals) și pe care le servim celor uluiți de transformarea petrecută.

Un alt truc și mai simplu, dar de efect, poate fi realizat doar cu o **foaie de hîrtie** și **panglici colorate.**

Se îndoaie foarte bine o hîrtie în două, se lipește în părțile laterale, lăsînd liberă numai muchia de sus. Pe acolo, între cele două foi, se introduc panglicile presate bine. Arătăm foaia întorcînd-o pe o parte și pe alta, facem din ea un cornet și apoi, fără să uităm de „pasele magice", strecurăm degetele între marginile cornetului de unde scoatem panglicile colorate care, dacă sînt bine așezate, pot fi foarte numeroase.

În încheiere, un sfat: **repetați de mai multe ori, pînă cînd veți executa firesc, cu ușurință, îndeminare și rapiditate toate mișcările.**

Mult succes!

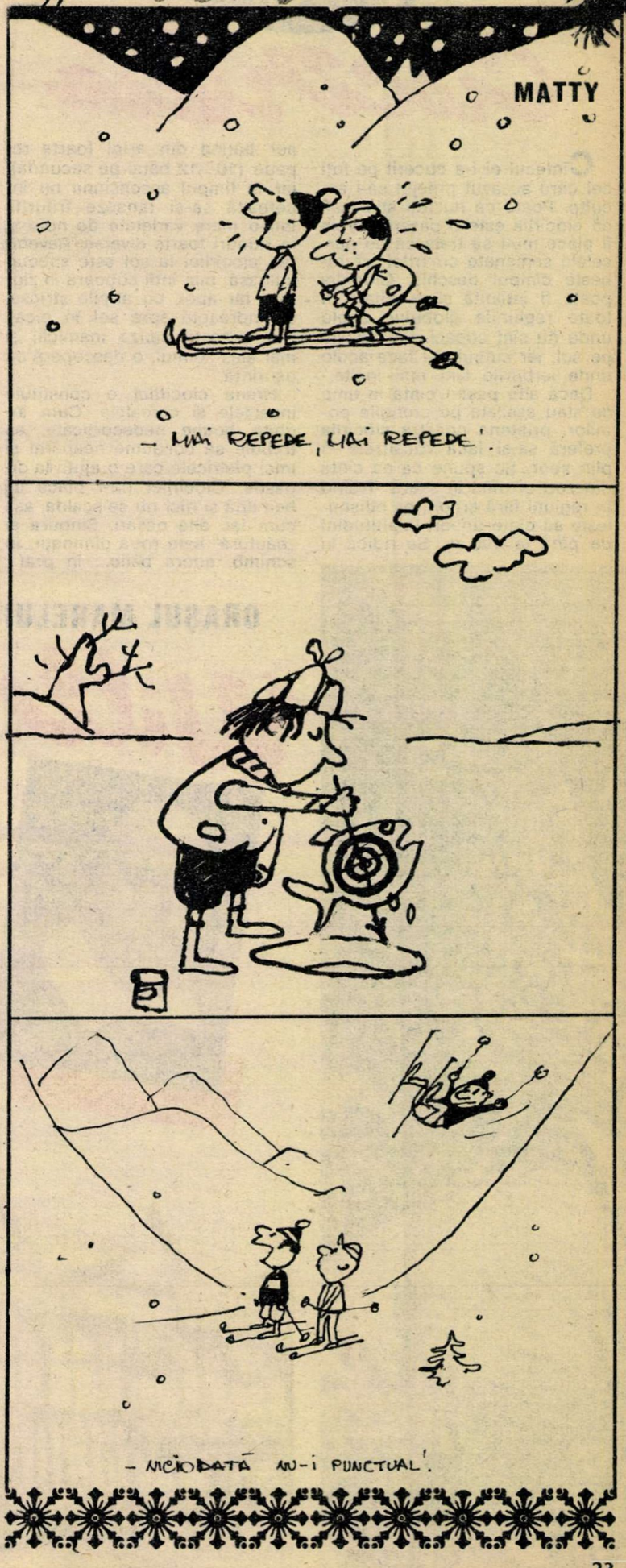

Ciocîrlia

Cîntecul ei i-a cucerit pe toți cei care au avut prilejul să-l asculte. Poate că nu toți știu însă că ciocîrlia este o pasăre căreia îi place mult să trăiască pe parcelele semănate cu trifoi, că iubește cîmpul deschis. Ciocîrlia poate fi întîlnită și ascultată în toate regiunile globului, acolo unde nu sînt copaci. Ea trăiește pe sol, iar cuibul și-l face acolo unde ierburile sînt mai înalte.

Dacă alte păsări cîntă în timp ce stau așezate pe crengile pomilor, prietena noastră ciocîrlia preferă să-și facă vocalizele în plin zbor. Se spune că ea cîntă din zori și pînă în seară. Trăind în regiuni fără arbori, ea obișnuiește să cînte uneori la altitudini de pînă la 100 m. Se ridică în aer bătînd din aripi foarte repede (10—12 bătăi pe secundă), iar în timpul ascensiunii nu încetează să-și lanseze trilurile într-o mare varietate de note și în ritmuri foarte diverse. Revenirea ciocîrliei la sol este spectaculoasă: mai întîi coboară în zigzag, iar apoi, cu aripile strînse, se îndreaptă spre sol în picaj. Din această cauză inamicii, și mai ales șoimul, o descoperă cu ușurință.

Hrana ciocîrliei o constituie insectele și cerealele. Cum înghite boabe nedecorticate, ea trebuie să consume neapărat și mici pietricele care o ajută la digestie. Ciocîrliei nu-i place să bea apă și nici nu se scaldă, așa cum fac alte păsări. Singura ei „băutură" este roua dimineții. În schimb, adoră băile... în praf.

ORAȘUL MARELUI Will

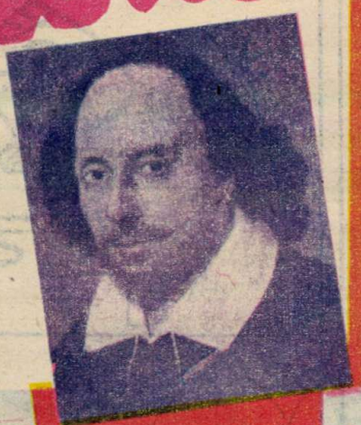

La Stratford on Avon, orășelul cu case țuguiate și străduțe strîmte și întortocheate, fiecare petec de pămînt amintește de unul dintre cei mai de seamă dramaturgi ai Angliei și ai lumii întregi — William Shakespeare, „părintele" lui Hamlet și al lui „Romeo și Julieta". Punctul de atracție îl constituie casa din Henley Street, unde s-a născut dramaturgul. La Stratford on Avon se mai găsește, în afara unei celebre biblioteci, și o sală de teatru unde, din martie pînă în octombrie, sînt reprezentate piesele lui Shakespeare. Tot la Stratford on Avon se mai află și căsuța rustică în care s-a născut Ana Hathaway, soția marelui dramaturg.

Mexico

În traducere, numele capitalei Mexicului înseamnă „locul lui Mexi", marele conducător al indienilor nahuac, care a înființat orașul în perioada 1312—1325 sub denumirea de Tenochtitlan, capitala imperiului aztec. Conchistadorii spanioli, care în 1521 au trecut orașul prin foc și sabie, au distrus și dărîmat și monumentele aztece. Mai tîrziu a început să se construiască Ciudad de Mexico, noua capitală, concepută în stilul arhitectural și de sistematizare asemănător orașelor spaniole, cu piețe mari, dreptunghiulare și străzi drepte.

Pe ruinele palatului lui Moctezuma a fost construit în 1692 Palatul Național. Prima universitate din America se află tot la Ciudad de Mexico. Preocuparea de a pune în evidență trecutul poporului mexican este prezentă în numeroase construcții, opere de artă. Artera principală a orașului — Paseo de la Reforma — este concepută ca o istorie în piatră a țării. De-a lungul ei se află numeroase monumente cu adînci semnificații: monumentul lui Cuahtemoc, în formă de piramidă, simbolizînd rezistența eroică a aztecilor împotriva colonialiștilor (construit în 1897), monumentul Independenței, terminat în 1910, monumentul lui Moctezuma etc.

Între punctele de atracție din capitala Mexicului se numără și celebra piață de flori, vestită pentru florile de neasemuită frumusețe, ca și pentru coșurile împletite în cele mai diferite forme.

Veneția ORIENTULUI

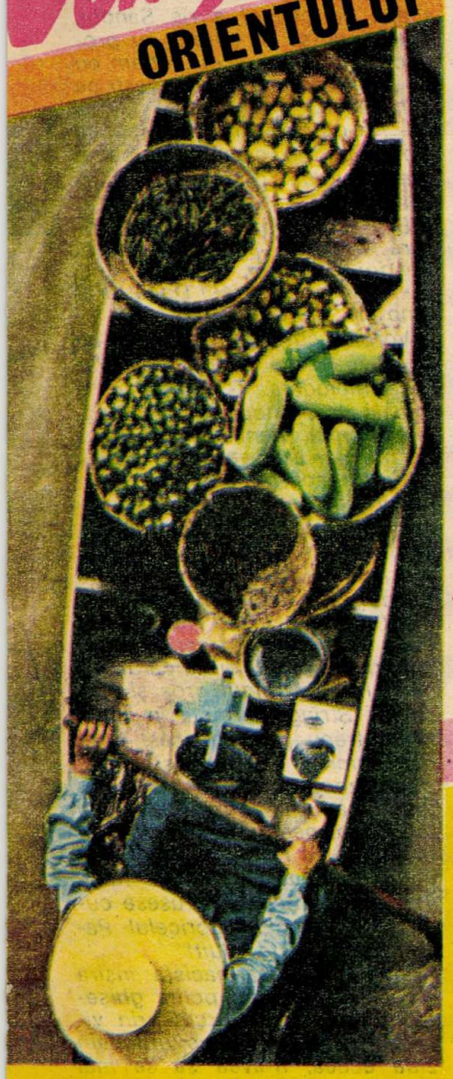

Pentru tailandezi și în special pentru locuitorii capitalei, apa este un element esențial. Pe canalele ce se întretes asemenea unei pînze de păianjen (klonguri) s-a constituit și a crescut de-a lungul timpului Bankokul. O bună parte din locuitorii orașului trăiesc încă pe apă sau în casele construite pe piloni, ce se înalță de-o parte și de alta a canalelor. În puzderia de ambarcații viu colorate ce plutesc permanent pe apă își duc viața numeroase familii. În ele se doarme, se gătește, se spală rufe, copiii își pregătesc lecțiile și se joacă, întreaga viață de familie desfășurîndu-se pe apă. Fluviul Menam, ce trece prin oraș, oferă fascinantul peisaj al pieții plutitoare. În fiecare zi, sute de bărci se înghesuie unele în altele, încărcate cu zarzavaturi, pește, fructe de mango, nuci de cocos, banane. Majoritatea acestor bărci sînt cîrmuite de femei care — în îmbrăcămintea lor viu colorată și cu pălăriile de pai de orez cu boruri largi — mențin cu dibăcie echilibrul tarabelor plutitoare. Se discută, se examinează marfa, se cîntărește. Plecarea la piață se face prin mici canale printre casele înălțate pe piloni, de-o parte și de alta a apei, în mijlocul vegetației tropicale copleșitoare. Pe fluviu, marile șlepuri poartă spre depozitele din oraș mărfurile aduse din port.

Pînă la sfîrșitul secolului trecut, în Bankok se circula aproape în exclusivitate cu barca. Nu exista decît o singură stradă. De atunci însă orașul s-a extins mult. Alături de vechile construcții care au conservat cu fidelitate caracteristicile arhitecturii „thai", din mai multe epoci s-au înălțat multe altele, în stil modern.

Arhipelagul cu două nume

În secolul al XVIII-lea, europenii au început să exploreze ținuturile îndepărtate din emisfera sudică, fără să știe încă de existența Antarctidei. În 1771, englezul James Cook navighează în apropierea Cercului polar antarctic, dar nava în care se afla a trebuit să se oprească în fața banchizei. Marele explorator se afla la numai 225 km de continent! În același an, exploratorul francez J. de Kerguelen pornește și el să exploreze ținuturile australe. În februarie 1772, scrutînd depărtările cu luneta, el zărește, la orizont, o coastă stîncoasă pe care n-o găsește însemnată pe hartă. Era un pămînt încă necunoscut. Apropiindu-se de țărm, echipajul este întîmpinat numai de pinguini. Revenind mai tîrziu, Kerguelen își dă seama că e vorba nu de o insulă, ci de un întreg arhipelag, căruia îi dă numele său.

În 1773 și 1774, Cook descoperă la rîndu-i și explorează aceste insule australe pe care le numește „Pămîntul dezolării".

În secolul al XIX-lea, insulele sînt frecventate numai de vînători. Ignorînd pericolul pe care-l reprezintă omul, focile, pinguinii și elefanții de mare s-au lăsat prinși și masacrați. Apoi mult timp aceste insule au constituit doar loc de pescuit și vînat.

Datorită izolării lor și poziției geografice, astăzi insulele Kerguelen (Pămîntul dezolării) constituie un loc ideal pentru cercetările științifice în mările australe. Au fost instalate aici laboratoare de geologie, seismologie, hidrologie, pentru studiul magnetismului și al razelor cosmice. Ele constituie, de asemenea, minunate rezervații ale faunei pămînturilor australe. Izolate în plin ocean, aceste pămînturi continuu lovite de vînturi violente au o vegetație rară și puțin viguroasă. O iarbă sărăcăcioasă, mușchi și licheni, precum și o plantă ciudată, asemănătoare cu varza, foarte bogată în vitamina C —, și prețuită de naufragiați — și cam atît. În schimb, fauna este abundentă. Primii navigatori care au ajuns în insulele Kerguelen au fost surprinși de mulțimea de pinguini, foci și elefanți de mare pe care i-au întîlnit. De-a lungul secolului al XIX-lea, insulele au constituit o adevărată „mină de aur" pentru vînători, care au masacrat focile și elefanții de mare. Astăzi aceste animale sînt protejate. Pinguinii fac parte, am putea spune, din peisajul insulelor. În timpul verii australe, colonii de mii de exemplare vin să clocească și să scoată pui. Alături de pinguini trăiesc alte numeroase păsări, între care pescărușul gigant și albatrosul.

Pagini realizate de ECATERINA ROȘCA

BARIERA

Noiță Octavian privi posomorit șirurile negre ale copăceilor înfipți în albul zăpezii ca niște mănunchiuri de fier beton. N-avea unde să se ascundă. „Șoricelul Panait în bucluc a nimerit", oftă el compunînd pe loc încă două versuri. Dar nici cînd parcul gemea de povara frunzișului Noiță nu îndrăznise să intre. Acolo îl aștepta frica, iar frica lui se numea Săndoi Aurel. N-aveau nimic de împărțit, abia se cunoșteau, Săndoi fiind, de altfel, în altă clasă, la „C". Totuși, într-o zi de pe la sfîrșitul toamnei, întîlnindu-se în parc, Săndoi îi dăduse un pumn în umăr: „Hai să ne batem". „De ce?!" se mirase Noiță. „Așa vreau eu. Ți-e frică?" „Mie nu mi-e niciodată fri..." răspunsese Noiță rupînd-o la fugă, și de-atunci într-o fugă o ținea.

Din ziua aceea ocolea pe departe parcul în care îl aștepta nemilosul Săndoi. Aceste ocoluri îl costau destul de scump pe Noiță fiindcă întîrzia mereu și peste tot: la școală, la patinoar, la bibliotecă. Situația asta nu făcea decît să se adauge altora, la fel de neplăcute. Adevărul este că la școală întîrziase și înainte fiindcă-i era greu să se scoale la timp. Cînd se trezea, lua o carte la întîmplare și zăbovea așa, mai citind, mai picotind. Cu patinoarul iarăși era o problemă: Noiță primise patine noi, cu tot cu ghete, patine de hochei; ar fi putut candida la un loc într-una din echipele care se formau pe loc în fiecare zi la începutul programului, cînd se distribuia și echipamentul de protecție. Venind tîrziu nu mai avea însă nici o șansă și degeaba ar fi încercat să dea explicații, cine să-l asculte atîta vreme cît nici măcar nu era un jucător prea grozav? „Șoricelul Panait este foarte aiurit", suspină Noiță.

Se uită la ceasul care sclipi argintiu între mînecă și mănușă. Mai avea cîteva minute. Ninsoarea nu se transforma în viscol mare, așa cum spera el. Poate că pe un viscol mare Săndoi ar fi renunțat, lucru însă puțin probabil. Pe ger, pe ploaie, pe arșiță, balaurul era la post, așteptîndu-și înspăimîntatul mușteriu.

Nu mai rămăseseră decît trei minute pînă la începerea ședinței cercului literar. La drept vorbind, Noiță n-avea nici o încredere în poezia pe care, de altfel, o compusese absolut întîmplător. Poate n-ar fi îndrăznit niciodată să facă isprava asta, dacă Marianei Salcie nu i-ar fi apărut în revistă, joia trecută, una dintre numeroasele poezii pe care le producea de vreo trei ani. Era întîia oară cînd cineva din clasă și din școală apărea într-o publicație. Acest lucru neașteptat stîrnise un val de admirație înverșunată. Numărul poeților din școală se triplase peste noapte.

Cît despre Noiță, el nu vorbise nimănui despre poezia pe care o scrisese în mare taină și e sigur că în ruptul capului n-ar fi avut curaj s-o arate profesoarei.

Vișinescu Cezar, căruia nu-i scapă nimic, ochiul cel treaz al clasei, detectivul nepoftit, văzuse însă ceva pe chipul lui, simțise că Noiță e altfel decît de obicei. Cuprins de-o mare bănuială, Vișinescu îi smulse caietul de pe bancă. În douăzeci de secunde, Vișinescu cel experimentat găsise poezia, o citise și dăduse fuga la catedră: „Pînă și Noiță a scris ceva, ia să vedem ce-i de capul lui!" și toată lumea izbucnise în rîs, ca și cum de la Noiță nu te puteai aștepta la nici o ispravă.

Dar spre mirarea lor, tocmai aceste cîteva strofe fuseseră găsite atrăgătoare de către profesoară, care, amuzată, repeta întruna primele versuri: „Șoricelul Panait/ Mi-e amic nepreținut/ Căci în pielea-i de cartof/ Stă ascuns un filozof". Reieșea din poezie că Noiță are obiceiul să discute cu acest șoricel tot felul de lucruri care li se întîmplau zilnic, încercînd să se ajute reciproc în descoperirea adevărului. Șoricelul e chiar Noiță, vă spun eu! a strigat marele observator Vișinescu Cezar. E fricos ca un șoricel. În poezia asta își face autoportretul!"

Alții au făcut haz exprimîndu-și părerea că Noiță e mult prea în vîrstă spre a mai inventa și încă în versuri, povestiri cu șoricei. Totuși profesoara i-a dat poezia Marianei Salcie spunîndu-i: „Invită-l pe Noiță s-o citească la ședința cercului literar, sînt sigură că vor fi dezbateri interesante".

Auzi gîfîială, pași în fugă și întorcîndu-se o văzu într-o volbură de zăpadă pe Mariana Salcie care alerga de mînă cu frate-său cel mic.

– Noiță, ce bine că te văd. Și tu ai întîrziat? Hai repede.

Băiatul roși. Numai întîlnirea asta-i mai lipsea. Cum să-i spună Marianei că el nu poate trece prin parc și, mai ales, motivul pentru care nu poate să facă asta?

– Ascultă, spuse fata, eu mai am un drum. Mama e bolnavă, crezi că ai putea să dai tu o fugă la farmacie pînă îl duc eu pe ăsta mic la grădiniță? Stai să scot rețeta. Am putea cîștiga timp. Te rog! Pe urmă ne întîlnim la poștă, zbor cu medicamentele la mama și te ajung din urmă. Vrei?

Bineînțeles că Noiță n-a spus nu, însă farmacia unde putea să fie? Tot de cealaltă parte a parcului, pe „itinerarul Săndoi". Noiță oftă: „Sigur, dă-mi rețeta, alerg". De alergat n-a alergat căci la o întîlnire cu Săndoi nu merita să te duci alergînd totuși cu capul în piept, a grăbit pasul. „Șoricelul Panait va fi foarte jumulit!" Aproape că închisese ochii, nu mai vedea decît dunga cenușie a potecii. I se părea că simpla evitare de a privi înainte ar putea face ca „muntele Săndoi" să dispară.

N-a dispărut. S-a trezit cu nasul direct în pieptul lui cel lat, sub ochișorii amenințători și cusurgii:

– Te-ai ars, acum nu mai scapi, șoricelule! a rîs Săndoi, dovedindu-se la curent cu producția literară a școlii. Știam eu că pînă la urmă tot nimerești pe mîna mea.

– Nu-mi sta în drum, spuse Noiță, cu un glas sfîrșit ca al greierului din poezia lui Topîrceanu.

Brusc, se simți ușurat de povara fricii. Îl privi pe marele Săndoi direct în ochi:

– Lasă-mă să trec! Dacă tu ai timp de pierdut, **eu** n-am.

Vorbise cu o convingere și cu o fermitate pe care nu le avusese niciodată. Gîndindu-se la femeia care aștepta medicamentele simțea, pentru întîia oară, că nu mai este vorba de pielea lui, ci de soarta altuia. Acest lucru îl făcea să se simtă mai puternic și mai sigur de el ca oricînd.

– Ia te uită la el! bombăni Săndoi. Ai făcut cumva tratament contra fricii? Ia să văd dacă ai curaj să treci.

Și ridică brațul din a cărui mînecă ieșea pumnul gros și roșcovan. Strîngînd rețeta în mînă, Noiță trecu pe sub acest braț, dar pumnul nu căzu și Noiță, după zece pași, întoarse cu teamă capul și-l văzu pe Săndoi tot acolo, nemișcat, cu mîna ridicată, și lui Noiță i se năzări că acum acest gest semăna a salut. Trecuse de Săndoi, avusese curajul s-o facă!... „Șoricelul Panait este foarte uluit!"

În timp ce farmacista înșira medicamentele pe poliță ghișeului, Noiță privi parcul prin vitrină. Încetase un vis urît. Din ziua aceea, n-avea să se mai teamă de Săndoi.

Bineînțeles că toate acestea n-au împiedicat-o pe Mariana Salcie ca, un sfert de oră mai tîrziu, la ședința cercului literar, să găsească poeziei lui Noiță o mie de defecte, pe care le-a înșirat fără milă în auzul tuturor. Noiță a tăcut și a înghițit. Se temuse de aceste clipe, dar constata că erau necesare. Se gîndi că, de altfel, îl așteptau noi încercări. Dispărînd teama față de Săndoi, nu-i mai rămînea nici un motiv de întîrziere. De-acum trebuia să fie punctual peste tot. Acest lucru i se păru mult mai greu decît acela de a fi trecut peste „bariera Săndoi". Avea în față una mult mai redutabilă și anume „bariera Noiță", dar se gîndi cu plăcere la această nouă și frumoasă bătălie. Rîse și se trezi pronunțînd tare două versuri compuse pe loc: „Șoricelul Panait azi la luptă a ieșit!"

OVIDIU ZOTTA

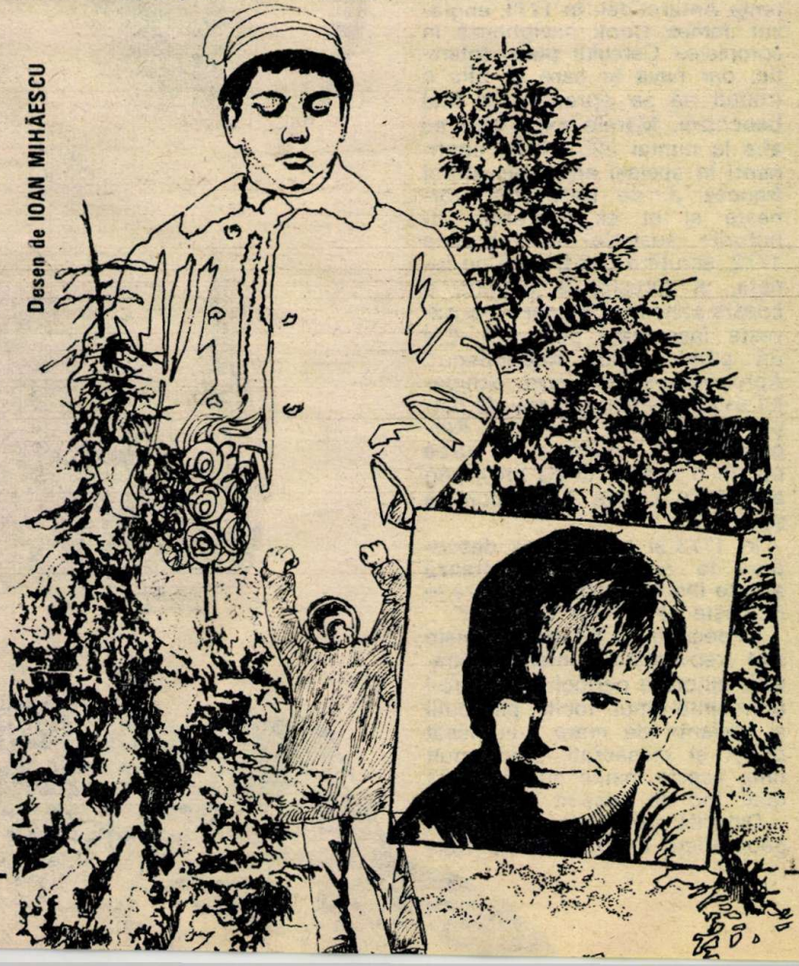

Desen de IOAN MIHĂESCU

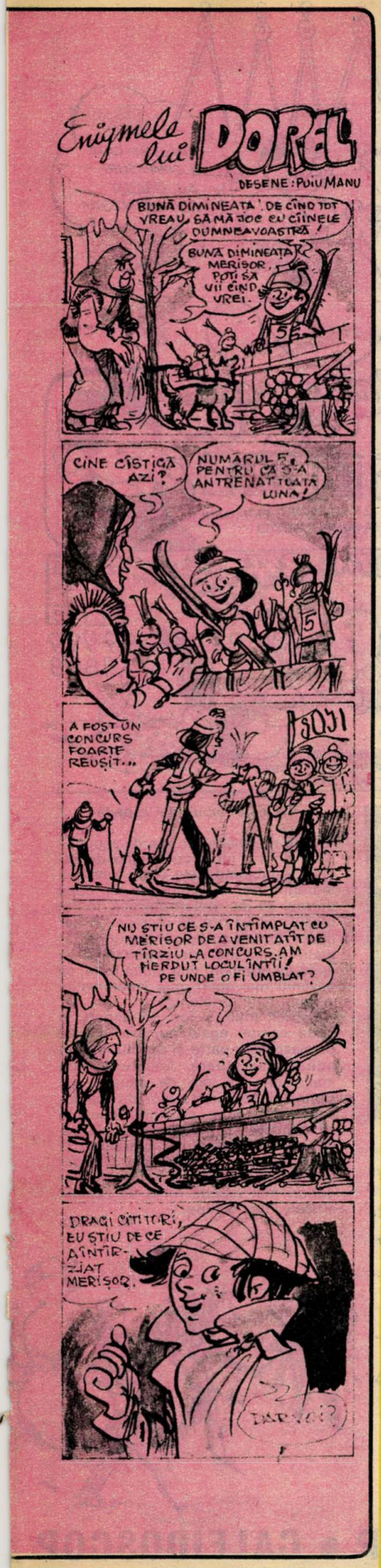
Enigmele lui DOREL
DESENE: POIU MANU
BUNĂ DIMINEAȚA! DE CÎND TOT VREAU SĂ MĂ JOC CU CÎINELE DUMNEAVOASTRĂ!
BUNĂ DIMINEAȚA MERIȘOR, POȚI SĂ VII CÎND VREI.
CINE CÎȘTIGĂ AZI?
NUMĂRUL 5 PENTRU CĂ S-A ANTRENAT TOATĂ LUNA!
A FOST UN CONCURS FOARTE REUȘIT...
NU ȘTIU CE S-A ÎNTÎMPLAT CU MERIȘOR DE A VENIT ATÎT DE TÎRZIU LA CONCURS. AM NERDUT LOCUL ÎNTÎI! PE UNDE O FI UMBLAT?
DRAGI CITITORI, EU ȘTIU DE CE A ÎNTÎRZIAT MERIȘOR.
DAR VOI?

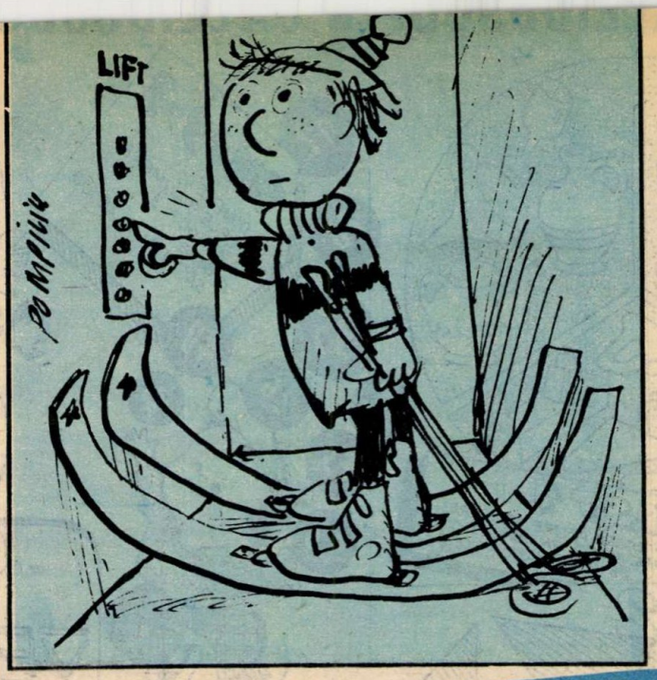

Unui sportiv

Cu carnetul de elev,
Sania nu-i prea mergea,
Fiindcă notele ușoare
O făceau să fie... grea!
De aceea

S-a gîndit să inventeze
„Antidotul" ideal
Care șterge nota slabă:
Studiul individual!
Căci

Astă-vară, pe nisipuri,
Mulți de 10 a desenat.
Vrea și-n catalog acuma
Să îi vadă neapărat!
Așadar,

Victorii multe cucerește
La fotbal pe orice vreme
Dar mai multe cu stiloul
Pe caietele de teme!
Deci

Marelui sportiv Fănel
Care s-a-ntrecut pe el,
La mulți ani cu bucurie!
Notele mai mari să-i fie!

GEORGE ZARAFU

itinerarul

— Spune-mi despre ce am vorbit noi astăzi, îl invită profesorul, la ora de consultație. Ai fost atent, nu-i așa?

Brumă Lucian încuviințează:

— Am fost.

— Atunci dovedește-ne.

— Noi astăzi... am vorbit... despre fluviul Nil?

— Mulțumesc de întrebare! Bineînțeles, despre Nil. De unde izvorăște? Poți să te uiți pe notițe. Ți-ai luat notițe?

— Nu, pentru că eu am memorie bună. Nilul izvorăște și pe urmă curge, curge mereu, avînd diferiți afluenți, după care se varsă în... acolo... el e foarte mare și important acest fluviu!

— Nu-i cam puțin? Vorbești de parcă ai fi fost absent la lecția asta.

— Am fost prezent. Aici am fost!

— Dar neatent. N-ai reținut nimic.

— Am reținut! O mulțime de lucruri.

— Atunci spune-le.

Lucian oftează. De atent, a fost atent, dar la ce?

În decursul lecției a înregistrat o mulțime de amănunte, mai ales că, geografia fiind prima oră, era foarte odihnit.

A văzut că Daniel Poamă are un stilou nou și i l-a cerut să-l încerce.

A citit cu mare atenție un articol din revista „Sport", împrumutată de la Gigi Pană.

S-a străduit să calculeze de cîte ori pe minut strănută Mereanu Doina care e răcită. De cinci ori în optzeci și trei de secunde. A făcut media.

I-a observat, cu mare atenție, pe Stănel Ilie și pe Voiculeț Istrate, mutați de curînd în aceeași bancă pentru ca Stănel să-l determine pe Voiculeț să fie atent la oră. Reușește? Nu reușește?

Apoi lui Brumă i-a venit ideea să-și imagineze cum vor arăta, el și colegii săi, la bătrînețe, și a schițat cîteva portrete în acest sens.

A urmărit cu atenție drumul bilețelului expediat de Marga Popovici către Daniela Vișoiu — despre ce-o fi vorba în el? Că doar sînt certate. S-or fi împăcat? Cu ce ocazie?

S-a gîndit îndelung la problema nasturelui de la haina lui Tăchiță Iulian, pe care Mircică Doru îl ascunsese spunînd: „Dacă îl găsești, ți-l cos la loc cu mîna mea!" Tăchiță îl caută îndirjit, dar fără succes. Printr-un mare efort de deducție, Brumă a ajuns la concluzia că nu poate fi decît la acvariu și se gîndește cu bucurie la clipa cînd va anunța dezlegarea enigmei.

La multe noutăți a fost atent Brumă în timpul orei și multe lucruri s-au întipărit în memoria lui care înregistrează absolut totul, dar la ora de geografie nu pe acestea așteaptă profesorul să i le descrii. Cei care îl cunosc bine pe Brumă sînt de părere că, avînd o asemenea capacitate de observație și de ținere de minte, s-ar putea număra printre cei mai buni elevi. Numai Brumă nu știe asta. Dar și cînd și-o da seama!... Totul este ca importanta descoperire să nu vină peste zece-douăzeci de ani, ci peste cel mult zece-douăzeci de zile.

Nilul își parcurge fără nici un ajutor itinerarul, dar Brumă are nevoie de sprijin ca să-și parcurgă propriul itinerar care ar putea să fie la fel de glorios. Pe chipul sever al profesorului a trecut un zîmbet. Îl poftește pe Brumă din nou la hartă:

— Hai, Brumă, s-o luăm de la izvoare...

SANDU ALEXANDRU

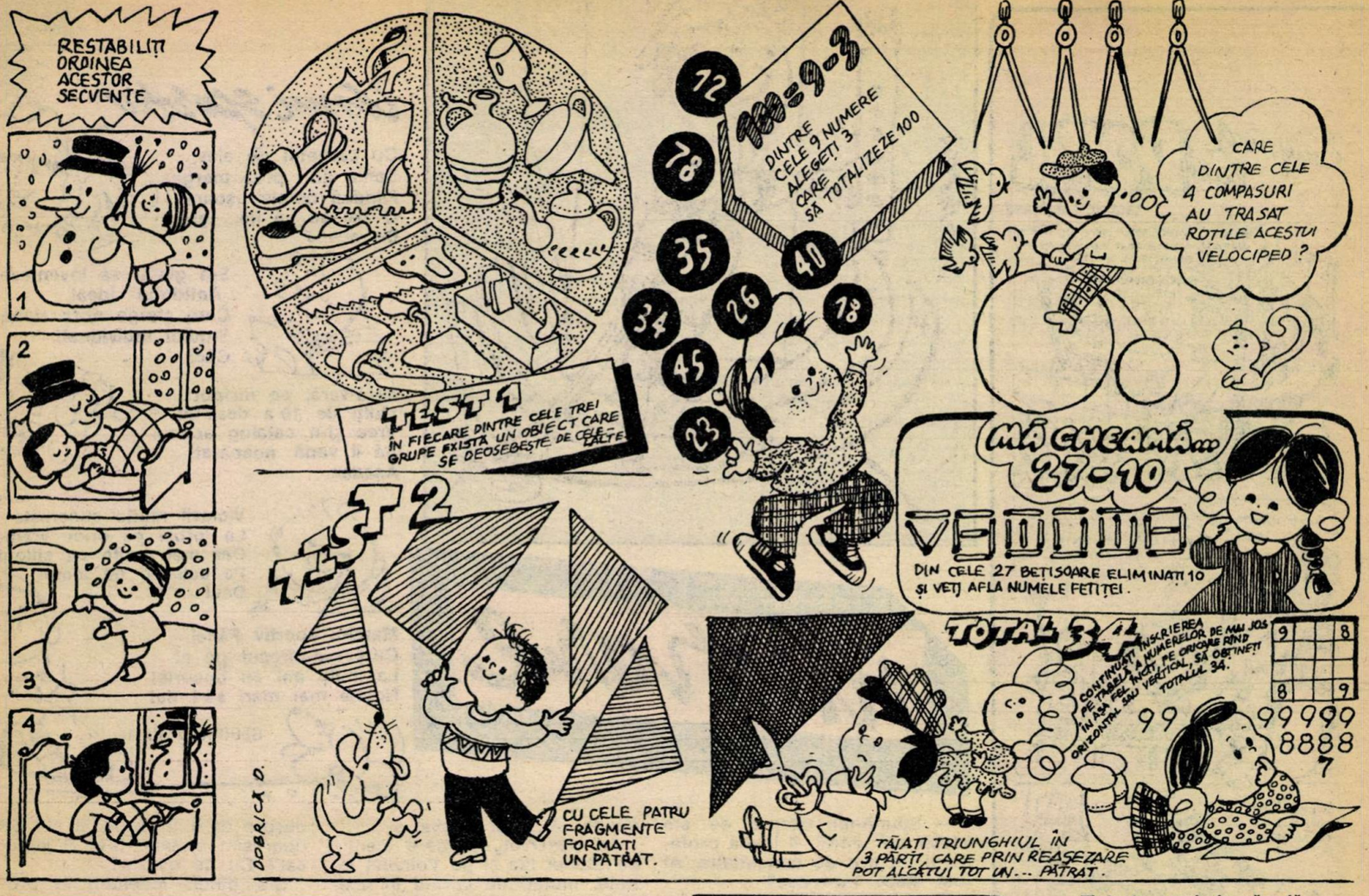
RESTABILIȚI ORDINEA ACESTOR SECVENȚE
1
2
3
4
TEST 1
ÎN FIECARE DINTRE CELE TREI GRUPE EXISTĂ UN OBIECT CARE SE DEOSEBEȘTE DE CELE LALTE.
TEST 2
CU CELE PATRU FRAGMENTE FORMAȚI UN PĂTRAT.
DOBRICA D.
12
78
35
34
26
18
45
23
40
DINTRE CELE 9 NUMERE ALEGEȚI 3 CARE SĂ TOTALIZEZE 100
CARE DINTRE CELE 4 COMPASURI AU TRASAT ROȚILE ACESTUI VELOCIPED ?
MĂ CHEAMĂ... 27-10
DIN CELE 27 BEȚIȘOARE ELIMINAȚI 10 ȘI VEȚI AFLA NUMELE FETIȚEI.
TOTAL 34
CONTINUAȚI ÎNSCRIEREA PE TABELĂ A NUMERELOR DE MAI JOS ÎN ASA FEL ÎNCÎT PE ORICARE RÎND ORIZONTAL SAU VERTICAL, SĂ OBȚINEȚI TOTALUL 34.
9 8 8 9
99 99999 8888 7
TĂIAȚI TRIUNGHIUL ÎN 3 PĂRȚI, CARE PRIN REAȘEZARE POT ALCĂTUI TOT UN... PĂTRAT.

Zigzag

ORIZONTAL: 1) Număr fără soț. 2) Reprezintă rezultatul unei măsurări. 3) Postură. 4) Filosof și matematician grec (c. 625—550 î.e.n.), care are descoperiri în domeniul aritmeticii, geometriei și astronomiei. 5) Unitate de măsură a intensității curentului electric. 6) Se referă la suprafață. 7) Folositoare. 8) Figură geometrică ce are o singură dimensiune și poate fi descrisă prin deplasarea unui punct sau prin intersecția a două suprafețe. 9) Raport constant dintre dimensiunile reproduse pe o hartă sau un desen și cele reale. 10) Sistem matematic a cărui bază este cifra doi.

La o dezlegare corectă, literele din extremele zigzagului vor alcătui denumirea unei științe care studiază mărimile, relațiile cantitative și formele spațiale.

V. Popescu

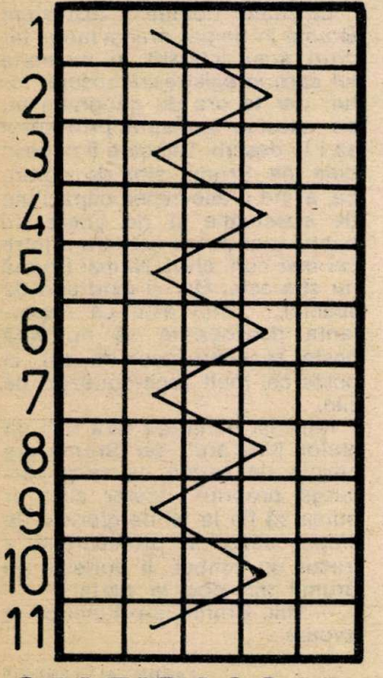

Dezlegarea jocurilor din numărul trecut :

Pe luciul gheții: 1) Scărișoara. 2) Patinatori. 3) Eleron. 4) Rou. Tic. Gb. 5) It. Lauri. 6) Eaba. Tînăr. 7) Acea. 8) Urs. Nelu. 9) Răceală. Er. 10) Am. An. Sloi.

Printre păsări: 1 = cuc, 2 = uliu, 3 = egretă, 4 = grauri, 5 = elev, 6 = va, 7 = iadeș.

Jocul melcului: Mihai Sadoveanu — „Frații Jderi".

Care sînt cifrele cu care a operat mașina de calcul? Soluția: 1, 3, 2, 4, 6, 4.

Șah:
Soluția problemei din nr. 50: 1. Ng2!

Șah

CONTROLUL POZIȚIEI

Alb — Ra1, De1, Tf2, Th6, Ne7, Cd5, Cg2; pioni: d4, e5, g3, g6, h4;
Negru — Rf5, Db7, Th2, Cc3, Ch5; pioni: a6, b6, e6, f4, g4.
Albul mută și dă mat la a doua mutare. Soluția în numărul următor.

Segmentare

Puteți împărți figura de mai jos în patru părți identice ca formă și suprafață?

Șt. Vodă

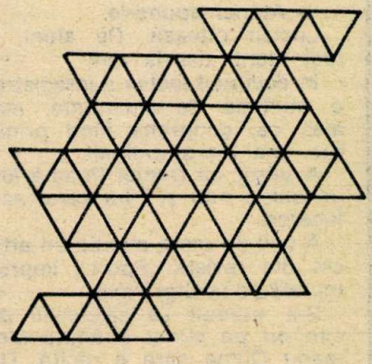

Ținteşte omul de zăpadă

Cine n-a înălțat un om de zăpadă? Cine nu s-a jucat cu bulgări de zăpadă? Îmbinînd cele două activități îndrăgite de voi, alături de alți copii dornici de joc, puteți petrece, foarte plăcut, cîteva ore de recreere în aer liber... țintind cu bulgări omul de zăpadă! Acest joc este antrenant și vă ajută să dobîndiți mai multă forță, să deveniți mai ageri, mai îndemînatici și mai buni prieteni.

Participanții la joc se împart în două echipe egale numeric. La 20 de pași de o parte și de alta a unei linii despărțitoare, fiecare echipă înalță cîte un om de zăpadă. La semnalul conducătorului de joc începe întrecerea: jucătorii încearcă să doboare cu bulgări omul de zăpadă al „adversarilor", apărîndu-l în același timp pe cel propriu. Cîștigătoare va fi echipa ai cărei țintași vor doborî mai repede omul de zăpadă al celeilalte echipe.

M. Mitrea

CONCURS – FULGER

SFINX

Jocurile din această pagină au poposit la „Cutezătorii" venind tocmai de la Școala Cornățel, comuna Urechești, județul Bacău. Cercul rebusist din această școală, intitulat „Sfinx", vă propune, prin intermediul nostru, să participați la concursul organizat de membrii săi. Este vorba de a dezlega cele zece rebusuri din această pagină, propuse de ei. Jocurile vor fi notate diferențiat, în funcție de dificultate.

Cititorii noștri sînt invitați să trimită dezlegările tuturor celor zece jocuri pe adresa Cercului „Sfinx", Școala Cornățel, comuna Urechești, județul Bacău, cod 5 466. După trierea răspunsurilor, cele corecte vor lua parte la tragerea la sorți a premiilor și mențiunilor oferite de școală (aparate foto, albume de artă, truse de scris, clasoare, cărți etc.). Lista premiaților va fi publicată în revista „Cutezătorii".

Grupaj propus de CERCUL „SFINX", Școala Cornățel, Urechești-Bacău.

1 SPORTIVĂ
(TRIVERB: 4, 5, 5)

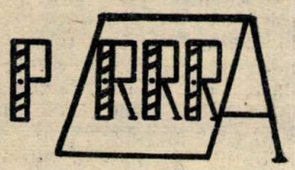

2 MONOVERB... STRIDENT
(6—8)

3 ȘCOLARĂ
(TRIVERB: 2, 7, 4)

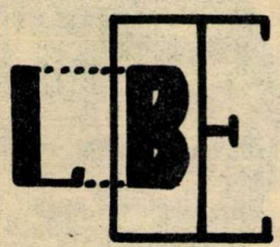

4 CU MEMORIE
(CRIPTOGRAFIE: 3, 6, 2, 5)

5 PROVERBIALĂ
(CRIPTOGRAFIE: 4, 3, 5, 3, 5)

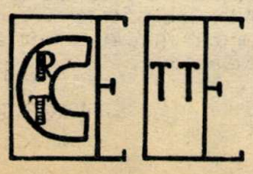

6 CU RĂSFĂȚ
(MONOVERB: 4—9)

7 FOTBALISTICĂ
(BIVERB: 3, 9)

8 LA MARE
(BIVERB: 9, 4)

9 ÎN CONCURS
(CRIPTOGRAFIE: 2, 2—1, 6)

10 ÎN VIZITĂ
(CRIPTOGRAFIE: 3, 2, 4, 2, 7)

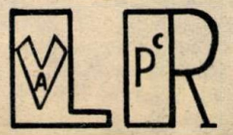

CALEIDOSCOP •

Cuvinte în brad

Completați cele șase rînduri numerotate ale bradului înscriind cuvinte cu un număr de litere corespunzător pătrățelelor, care să rezulte din următoarele definiții: 1 = nu; 2 = platformă plutitoare; 3 = conifer; 4 = secure; 5 = reazem; 6 = apare la dirijori și... scamatori.

Claudiu Vodă

Curiozități... la superlativ

• S-a estimat că volumul total al apei de pe glob ar fi de 1,4 miliarde de kilometri cubi. Din acest volum însă doar circa 2,7% reprezintă apa potabilă.

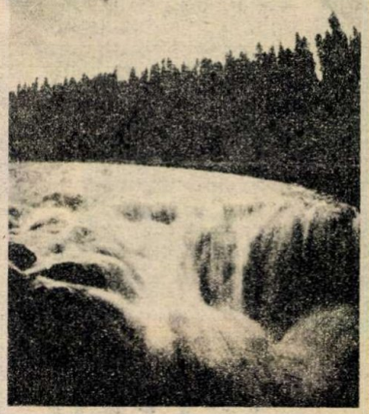

• În general se consideră că animalul marin cel mai feroce și lacom este rechinul. În realitate cetaceul numit Orca Gladiator îl întrece. În stomacul unor orca vînate au fost găsiți pînă la zece rechini mai mici sau cincisprezece foci.

• În insula Java din Indonezia crește cea mai mare floare din lume, numită Rafflesia. Floarea are culoarea roșie foarte vie, fiind dotată cu cinci petale. Are un diametru de circa 1,5 metri și este o plantă parazită, ce se dezvoltă pe rădăcinile copacilor tropicali, fără însă a-i afecta.

• Există peste 200 de plante și copaci care pot furniza indicații cu privire la existența în subteran a unor minereuri. De pildă, excrescențele de pe coaja unei anumite specii de mesteacăn indică faptul că în subsol se află minereu de cobalt. În Munții Ural, o floare violetă, denumită popular floarea somnului, apare în prezența minereurilor de nichel, iar unele specii de garoafe din regiunea Munților Altai semnalează apropierea unor zăcăminte de cupru.

• Deși are o durată de viață foarte scurtă și dimensiuni reduse, molia este extrem de lacomă. O singură molie poate consuma pe parcursul vieții sale lîna produsă de 12 oi!

• Cele mai mici ouă de pasăre se pare că aparțin unei specii de colibri ce trăiește în pădurile tropicale. Aceste ouă sînt mai mici decît bobul de mazăre.

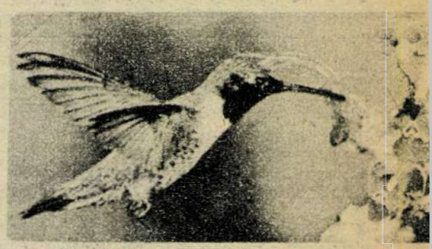

• Cea mai mare statuie de bronz din lume, înălțată în anul 749, se află în Japonia. Statuia are o înălțime de 15 metri. Capul măsoară 5 metri, din care un metru au ochii. Urechile au cîte 3 metri. S-a estimat că la turnarea statuii s-au folosit 437 tone de bronz și 144 kilograme de aur. Statuia se găsește într-o clădire din Todaiji, socotită cea mai mare clădire de lemn de pe glob.

• Cea mai mare inflorescență produsă de un copac este aceea a unei specii de palmier tropical. Ea are lungimea de 14 metri și lățimea de 12 metri. Arborele crește cu 0,5 metri pe an, iar la 40 de ani ajunge la înălțimea de 20 de metri. El înflorește o singură dată în viață.

• Efectuînd observații sistematice asupra comportării cailor timp de mai mulți ani, un medic veterinar a înregistrat pe magnetofon sunetele produse de ei. Pînă acum el a izbutit să identifice peste 100 de astfel de sunete diferite.

Ing. Liviu Macoveanu

Momente din

AVENTURA CUNOAȘTERII

Nicolaus Copernic lucrînd la sistemul său planetar. În prim-plan, sistemul solar în viziunea lui Ptolemeu.

Un școlar, ascultînd o teorie științifică expusă de profesorul său, ar putea crede că de sute, de mii de ani oamenii de știință au vehiculat cam aceleași teorii. Că, adică, un elev al anticului Aristotel sau al lui Giordano Bruno audia cam aceleași adevăruri pe care le înregistrează el astăzi. Această impresie, atunci cînd există, se bazează pe ideea conform căreia cunoștințele științifice, atunci cînd au apărut, au văzut lumina zilei în forma în care le învățăm în prezent.

Este o viziune greșită. Drumul cunoașterii nu a fost niciodată liniar. Știința nu a descoperit lesne adevărurile sale, nu a pus lesne în evidență legile naturii. Ea n-a fost scutită de erori, de reveniri, trebuind să facă nenumărate încercări. Ea a edificat sisteme și teorii care corespundeau în parte observațiilor din natură, dar, cum nu explicau fenomenele în întregime, erau infirmate după un timp, fiind înlocuite cu altele, mai evoluate, mai apropiate de realitate, explicînd complet și mai convingător cele observate. Nu o dată teoriilor vechi, dezmințite de știință, li s-a prelungit în mod artificial viața, ele continuînd să fie propagate datorită intervenției forțelor înapoiate ale bisericii, ale inchiziției, ale prejudecăților de tot soiul.

Acest drum contorsionat, însă ducînd, neobosit, dincolo de orice obstacole, la rezultate mereu superioare, rămîne caracteristic științei, cunoașterii în general. Fire iscoditoare, dornică să înțeleagă fenomenele naturii, omul a formulat neobosit noi și noi teorii.

Istoria fiecărui domeniu al cunoașterii este astfel în fond istoria înlocuirii unor teorii aproximative cu altele, mai apropiate de realitate, încununate prin dovedirea justeței celor mai corespunzătoare. Acestea ridică alte probleme care se cer soluționate. Și chiar acest fapt obligă știința să progreseze mereu.

Să prezentăm un singur exemplu, cel al astronomiei. În antichitate, marele gînditor grec Aristotel (384—322 î.e.n.) a formulat teoria geocentrică, dezvoltată ulterior de Ptolemeu (circa 90—168 e.n.), alt filozof grec, prin care Pămîntul era considerat ca fiind centrul Universului. Conform acestei teorii, Soarele s-ar roti în jurul Pămîntului. Această teorie a dăinuit sute de ani, fiind susținută îndeosebi în evul mediu. Ca urmare a îmbrățișării de către inchiziție a teoriei lui Aristotel și Ptolemeu, unii oameni mai clarvăzători de mai tîrziu au avut de pătimit. Astfel, italianul Giordano Bruno (1548—1600), contemporan cu domnitorul român Mihai Viteazul, a fost ars pe rug din porunca inchiziției, la 20 februarie 1600, întrucît a combătut teoria geocentristă, susținînd că, în realitate, Cosmosul este infinit. Afirmațiile lui Giordano Bruno erau adevărate, dar temporar au învins neadevărurile vremii. Un fapt asemănător s-a întîmplat mai tîrziu, în 1609, cu astronomul italian Galileo Galilei (1564—1642), creatorul lunetei astronomice. Galileo Galilei nu a fost ars pe rug pentru faptul că a susținut, ca și astronomul polonez Nicolaus Copernic anterior lui, că Pămîntul nu este centrul Universului, că el se rotește în jurul său și al Soarelui. În fața tribunalului inchiziției, el a fost obligat, ca să scape cu viață, să abjure, să-și recunoască „greșeala", admițînd public teoria aristoteliană. Se relatează că, după ce fusese absolvit de pedeapsa capitală, ieșind pe ușa sălii tribunalului, el ar fi rostit totuși, cu voce scăzută, faimoasa afirmație, rămasă celebră: „Eppur si muove" („Și totuși se mișcă"), reprezentînd convingerea sa științifică neclintită, după care Pămîntul se mișcă în jurul Soarelui, și nu invers.

Greutăți asemănătoare au avut de suferit din cauza concepțiilor contemporane lor și astronomii Nicolaus Copernic (1473—1543), născut la Torun, în Polonia, și germanul Johannes Kepler (1571—1630), cel care a stabilit cele trei legi ce stau și azi la baza astronomiei. La vremea lor au fost huliți, iar lucrările scrise de ei erau considerate „eretice și periculoase", multe fiind arse. Dar numele și operele lor au rămas celebre.

În domeniul astronomiei s-au mai emis diverse alte afirmații neadevărate, presupunîndu-se, de exemplu, existența unor oameni pe Lună sau pe planeta Marte. La ultima concluzie a ajuns chiar și astronomul italian Giovanni Schiaparelli (1835—1910), care a descoperit așa-numitele „canale" de pe Marte, stabilind chiar că acestea ar fi fost realizate de niște ființe comparabile oamenilor. Cercetările cosmice actuale au demonstrat însă că nici nu poate fi vorba despre canale pe Marte, că denivelările de pe planetă au o proveniență naturală, comparabilă albiilor unor rîuri sau torente secate.

Canalele de pe Marte în viziunea lui Schiaparelli...

Epoca modernă, pe lîngă noile mijloace de investigație astronomică — pentru a rămîne în domeniul stelelor — a văzut născîndu-se era cosmică. Punînd piciorul pe Lună, trimițîndu-și observatorii automați pe Marte și pînă spre fruntariile sistemului solar, omul a putut să confirme definitiv legile care guvernează acest domeniu al naturii, atît de controversat.

Ing. LIVIU MACOVEANU

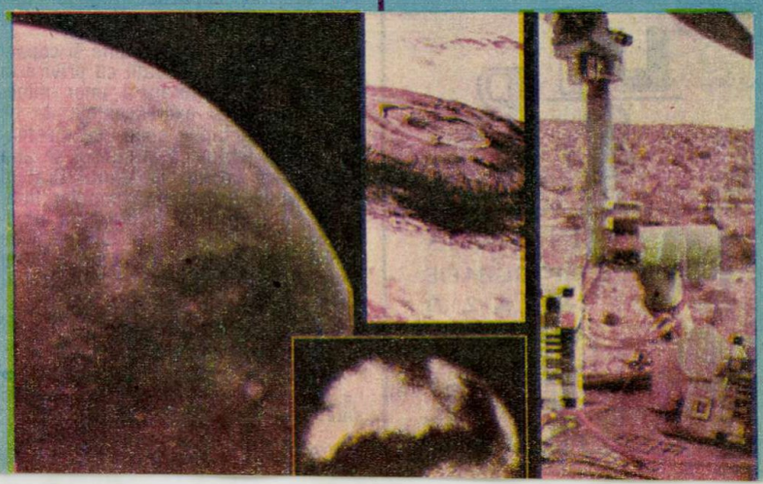

Marte, așa cum este în realitate.

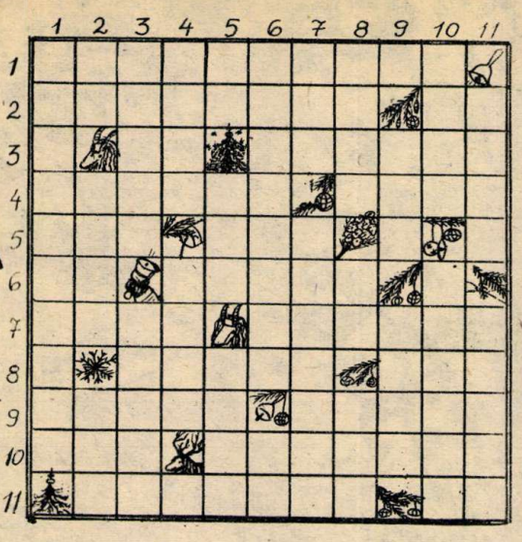

Obiceiuri de iarnă

ORIZONTAL: 1) Datina uratului în ajunul Anului Nou (art.). 2) Personaj din „Amintiri din copilărie" de Ion Creangă. Pronume personal. 3) Prepoziție. Alături de miri, însoțesc alaiurile multicolore ale colindătorilor în unele sate din Moldova (sing.). 4) Pluguşorul, semănatul, jienii, capra, ursul, căiuții, sorcova etc. (sing.). „Bucuroasă și voioasă/ Se plimba mereu prin..." (Pluguşorul). 5) Epocă. Fir. 6) Primele zile de iarnă! Alaiul zgomotos al colindătorilor. 7) Gen de sonată veche. „Căci s-a sculat mai an/ Bădica..." (Pluguşorul). 8) Legumă. Refren din Pluguşor. 9) Flori. În alaiul Pluguşorului. 10) Măsuri agrare. A alunga noaptea. 11) „Ța, ța, ța" se cîntă la acest obicei de iarnă. „Că s-a ridicat, hăt, mai.../ Bădică Traian".

VERTICAL: 1) Feerie aducătoare de bucurii tuturor copiilor țării în preajma Anului Nou (3 cuv.). 2) Locul sigiliului (abr.). Lucrare din ciclul muncii cîmpului, amintită în multe din pluguşoarele noastre. Resort. 3) Aici pogoară iarna la George Coşbuc. A adera. 4) A alerga. Animal din suita alegorică a cetelor de colindători. 5) În cub! Prenume masculin. Lac în Bahrain. 6) Nelipsită din urările făcute cu prilejul Anului Nou. Lei! 7) Organizația Națiunilor Unite (siglă). Calitate. 8) Miezul poruncii! Abis! Ursa Mare (abr.). 9) Alt animal prezent, alături de urs, cal, cerb, în alaiul colindătorilor. Iată (reg.). 10) Loc de pîndă (reg.). Tip de restaurant. 11) Poet liric român (Emil), autorul unui „Pastel de iarnă" Troian.

DICȚIONAR: ATRE, DEIR, RUNC, UMA, IAHI, LEAS.

Dorin Arghir,
profesor,
ONEȘTI

A. POCH

— Sandele, ce faci cu pasta de dinți?
— Vreau să văd cîți metri de pastă au fost în tub!

*

— Știți ce este un gigant?
— Un... om binecrescut!

*

— Nicoleta, ți-am spus să fii atentă cînd dă laptele în foc!
— Am fost, mamă: era ora unu și douăzeci!

*

— Cum se numesc ființele care pot trăi atît pe uscat cît și în apă?
— Marinari, tovarășe profesor!

Dumitru Vasi—Șimoșanu,
Brașov

TICUȚĂ CEL UITUC

COPERTA NOASTRĂ

Foto: MIHAI NIEDL

La drum... spre bucuriile zăpezii.

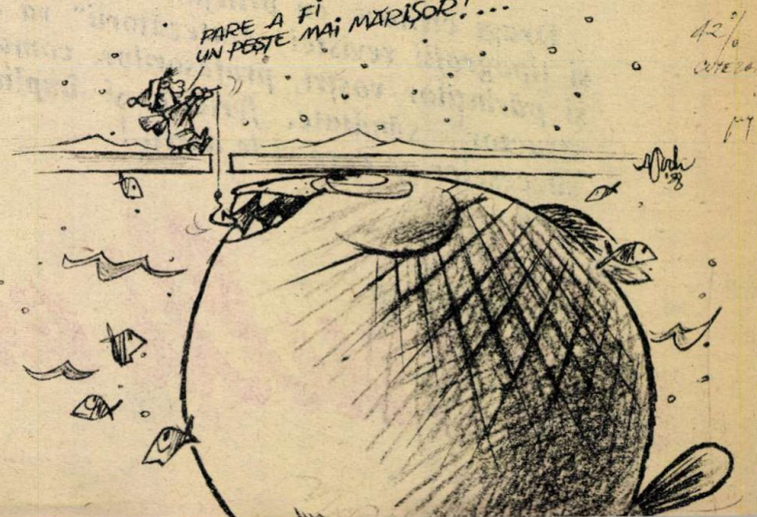

CUTEZĂTORII 51-52 Redacția revistelor pentru copii — București

REDACTOR ȘEF: **ION IONAȘCU**
SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE: **OVIDIU ZOTTA**

RESPONSABIL DE NUMĂR: **CONSTANTIN DIACONU**; *PREZENTAREA ARTISTICĂ:* **POMPILIU DUMITRESCU**; *PREZENTAREA TEHNICĂ:* **IOAN MIHĂESCU și VIOREL SÂMPETREAN**

Redacția Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon 17 60 10. ADMINISTRAȚIA Editura „Scînteia" TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" – Sector export-import presă P.O.Box 12-201, telex 10376 prsfir București, Calea Griviței nr. 64-66.

Materialele nepublicate nu se înapoiază. **Index 41836 32 pagini 3 lei**

CALENDAR

1989

Dragi cititori, cu prilejul Anului Nou, redactorii și tipografii revistei „Cutezătorii" vă urează, vouă și părinților voștri, profesorilor, comandanților instructori, sănătate, fericire și împlinirea tuturor succeselor pe care vi le doriți !

La mulți ani!

IANUARIE					FEBRUARIE					MARTIE				
L	2	9	16	23	30	6	13	20	27	6	13	20	27	
M	3	10	17	24	31	7	14	21	28	7	14	21	28	
M	4	11	18	25		1	8	15	22	1	8	15	22	29
J	5	12	19	26		2	9	16	23	2	9	16	23	30
V	6	13	20	27		3	10	17	24	3	10	17	24	31
S	7	14	21	28		4	11	18	25	4	11	18	25	
D	1	8	15	22	29	5	12	19	26	5	12	19	26	

APRILIE					MAI					IUNIE				
L	3	10	17	24		1	8	15	22	29	5	12	19	26
M	4	11	18	25		2	9	16	23	30	6	13	20	27
M	5	12	19	26		3	10	17	24	31	7	14	21	28
J	6	13	20	27		4	11	18	25		1	8	15	22	29
V	7	14	21	28		5	12	19	26		2	9	16	23	30
S	1	8	15	22	29	6	13	20	27		3	10	17	24	
D	2	9	16	23	30	7	14	21	28		4	11	18	25	

IULIE						AUGUST					SEPTEMBRIE				
L	3	10	17	24	31	7	14	21	28		4	11	18	25	
M	4	11	18	25		1	8	15	22	29	5	12	19	26	
M	5	12	19	26		2	9	16	23	30	6	13	20	27	
J	6	13	20	27		3	10	17	24	31	7	14	21	28	
V	7	14	21	28		4	11	18	25		1	8	15	22	29
S	1	8	15	22	29	5	12	19	26		2	9	16	23	30
D	2	9	16	23	30	6	13	20	27		3	10	17	24	

OCTOMBRIE						NOIEMBRIE					DECEMBRIE				
L	2	9	16	23	30	6	13	20	27		4	11	18	25	
M	3	10	17	24	31	7	14	21	28		5	12	19	26	
M	4	11	18	25		1	8	15	22	29	6	13	20	27	
J	5	12	19	26		2	9	16	23	30	7	14	21	28	
V	6	13	20	27		3	10	17	24		1	8	15	22	29
S	7	14	21	28		4	11	18	25		2	9	16	23	30
D	1	8	15	22	29	5	12	19	26		3	10	17	24	31